

Szabóné Nogáll Janka

MESE AZ ERDŐRŐL

Volt egyszer egy zöldruhás kis tündér, kinek tölgylevelekből volt fonva a koszorúja. Az erdő tündérkéje volt. Az erdő neki panaszkodott, ha már túlságos nagy lármát csaptak a madárfiókák, mikor a mókusok rakoncátlanokdtek s csupa játékból prédálták a makkot, vagy ha sehogy sem bírt szép sötétkék színt váltani a sápadt ibolya. Ilyenkor, ha valami panasza volt, addig, addig zúgott az erdő, míg szép rózsaszínű fellegvárából leszállt a tündérke és megkérdezte:

– No, mi bajod, erdő barátom? Ki vétett ellened?

Éppen így történt egy csúf, esős, ködös őszi napon is. A kis tündér esőköpnögyben jött le, tudta, hogy bizony náthás is lesz, de csak megtette az erdő kedvéért.

– Oh, hát mi történt megint? Kire van panasz?

– Senkire, jó tündérke. A madárcák szépen viselik magukat, a mókuskák bizonyosan képesek könyveket nézegetnek az odúikban és a kis ibolya sem nyílik már többet.

– De hát akkor mi a bajod?

– Szép szeretnék lenni. Olyan rongyos és kopott már a ruhám. Fehéret szeretnék. A fejemre pedig szép, fényes koronát.

– Hm, hm – szólt a tündérke és elgondolkodott. – Nem tudsz te aludni, fiam, ha korona lesz a fejedre. Ej, csak az pihen igazán, ki csak virágot tűzhet a kalapja mellé.

– De én azt szeretnék! – zúgott az erdő.

– Legyen! – szólt a tündérke és intett a pálcájával.

Zsörtőlődve jött elő egy öreg apó valahonnan a levegőből.

– Öltöztess az erdőt fehérbe – szólt a tündér. – És a fejére tégy koronát.

Hípp, hopp, megtörtént. Az erdő talpig fehérben csillogott s nagy, fényes korona volt a fején.

– Milyen szép vagyok most! – szólt kevélyen. – Hej, csak jönnének a madárcák, hogy mulathatnék velük.

A madarak fenn voltak a felhők táján és el akartak szállni messzire.

– Nini, milyen fehér erdő van odalenn – szólt egy kismadár – szálljunk le rá.

Leszálltak. De a pompás fehér erdő nagyon hideg volt most. Csupa hóból meg zúzmarából volt a ruhája.

– Nem ér ez a pompás, de hideg vendéglátás semmit – szólt az öreg madár – szálljunk tovább.

– Milyen szép vagyok most! – szólt később újra az erdő. Hej, csak jönnének a mókuskák és mulattatnának.

A mókuskák benn ültek a jó mohás odúcskában, mogyorót ropogtattak, ha megunták a szundikálást.

– Jó lenne kimenni – szólt egy kis fekete mókus.

De a nagyapa, a tapasztalt öreg, szürke mókus így szólt:

– Ki ne menjetek, fiaim. Az erdő szép most, de olyan kényes, hideg, hogy nem adna nektek egy fél makkocskát sem.

Az erdő csak tovább unatkozott.

– Milyen szép vagyok! – szólt még egyszer. – Hej, csak néznének fel rám a kék ibolyák és mesélnének valamit.

A kék ibolyák ott lapultak a sok barna levél és moha alatt.

– Jó lenne kinézni – szólt egy kis bimbó.

De a nagy, zöld levél, a tapasztalt öreg anyóka, így szólt:

– Ki ne dugd a fejedet, fiam. Az erdő most kevélységében olyan hideg, hogy rögtön megdermednél.

És a szép, pompás erdő magára maradt. Nem keresték fel sem a madarak, sem a mókuskák, sem az ibolyák, kik mind úgy szerették addig, míg egyszerű volt s csak virágot tűzött a kalapja mellé.

Az erdő elhagyatottságában, unalmában egyre sóhajtozott. Addig, addig, hogy kis prémes bundájában lejött a tündérke.

– No, mi baj megint, édes erdőm?

– Vedd el a szép ruhámat, a koronámat – susogott az erdő szégyenlősen. – Mit ér a pompa, a fény, ha nincsenek az embernek barátai?

A kis tündér nevetve intett a botjával. S egy szép, derült arcú kislány röppent elő valahonnan a levegőből.

– Szedd le az erdő ruháját s add vissza a régi zöld lombokat és virágokat.

Hipp, hopp, megtörtént és az erdő régi, kedves egyszerűségében fogadta vissza barátait: a dalos madarakat, a fürge mókuskákat és kék-szemű ibolyát.

Oh, micsoda vásár lett most. A madarak csipogtak, a mókuskák futkostak, labdáztak a sok lehullott makkal, az ibolya odasimult a tölgy lábához és elmondta neki a legszebb mesét, amit csak tudott.

(Az Én Újságom, 1894/43.)